

GEERT KLAASEN

JACHT

DEEL 1

**DE TSAREVITSJ
1968-1985**

1985 – Buenos Aires

Aarzelend staarde Sarah naar de neoclassicistische voorgevel in de Avenida Santa Fe. Onder een dubbelhoofdige adelaar prijkte in sierlijke letters 'La Corte Imperial'. De exclusieve club was bekend in de hele stad, maar slechts een handvol *Porteños* hadden ooit de binnenkant gezien.

Ongeduldig tolden de draaideuren rond hun vergulde as. Automatisch zochten haar vingers naar de envelop in haar handtas. Ze had geen keuze. Met een bonzend hart ging ze naar binnen.

De stoffige tapijtlucht sloeg onmiddellijk op haar longen. Binnen was het niet veel koeler dan buiten, maar het fonteintje in de lobby wekte de indruk van verfrissing. Onwennig gaapte Sarah naar de overdaad aan marmeren beelden.

'Bent u de weg kwijt?' polste de receptionist.

'Ik ben op zoek naar iemand.'

'Deze club is uitsluitend toegankelijk voor leden. En voor heren', zei hij met een niet mis te verstane blik.

'Ik zoek de heer Alexandre Nicola', hield Sarah vol, haar handen ostentatief in haar zij. 'En ik ga niet weg voor ik hem heb gesproken.' Ze woonde al vijftienvintig jaar in Buenos Aires, lang genoeg om zich het temperament van de *Porteños* eigen te maken.

Verrast zette de man zijn leesbril af. 'Wie zegt u?'

Ze toonde hem de brief met het briefhoofd van de club. 'Alexandre Nicola', las ze op de achterkant. 'Is hij aanwezig?'

De man verkeerde in tweestrijd. 'Ik breng u naar hem toe', zei hij ten slotte.

Sarah was zich bewust van de starende blikken toen ze de brokaten livrei door de gangen volgde. Haar hakschoenen zonken weg in de Perzische tapijten. Statige borstbeelden wisselden schilderingen af van gedecoreerde militairen, ongetwijfeld oud-leden van de gerenommeerde club, waarvan de traditie terugging tot de Argentijnse onafhankelijkheid.

Een massieve deur gaf toegang tot de leeszaal, waar ondanks de uitbundige lichtinval een bedompte sfeer hing. Haar blik liet ze dwalen langs de boekenkasten die de volledige zijwand in beslag namen. Onder de lusters waren kriskras zithoekjes geïnstalleerd, waar gewichtige heren hun krant lazten of met gedempte stem gesprekken voerden.

‘Waar zit meneer Nicola?’ fluisterde ze.

De receptionist wees vaag naar de mahoniehouten toog en maakte zich uit de voeten. Sarah vermande zich en wandelde met opgeheven hoofd naar het barmeubel, dat geprangd stond tussen palmbomen en exotische varens.

Ze schatte de barman een jaar of zestig, enkele jaren ouder dan zichzelf. Hij had donkere ogen die alle aandacht naar zich toe zogen. Zijn tengere gestalte was gehuld in een zwart gilet met wit hemd en strik.

‘*Buenas noches, señor.* Ik ben op zoek naar de heer Alexandre Nicola.’

‘Dan heb ik goed nieuws voor u. U heeft hem gevonden.’

Sarah knipperde even met haar ogen. ‘U bent de heer Nicola?’

‘Stel ik u teleur?’

Ze schrok omdat hij spontaan op het Nederlands was overgeschakeld.

Nicola haalde een antiek horloge uit zijn vest. ‘U bent vroeg.’

Ze legde de envelop op de toog. ‘Uw brief bracht me nogal van mijn stuk. Ik kon niet langer wachten.’

De barman wees uitnodigend naar een lege fauteuil. ‘Mijn shift loopt over een uur af. Vindt u het erg om even te wachten?’

Ze schudde haar hoofd en borg de envelop weer op.

‘Kan ik u intussen iets inschenken?’

‘Koffie zou wel smaken. Dank u.’

Nicola gebaarde naar de vergulde reservoirs. ‘Heeft u een voorkeur voor een bepaalde boon? Bitter? Rokerig? Sterke afdrank?’

Sarah fronste. Ze had ‘Melk of suiker?’ verwacht.

‘Laat mij u een suggestie doen’, schoot de barista haar te hulp en selecteerde een gebalanceerde mix van Ethiopische en Nicaraguaanse bonen.

‘U kent uw vak’, merkte ze op terwijl hij het sissende espresso-apparaat in bedwang hield.

‘Ik houd me al twintig jaar lang met slechts drie dingen bezig, mevrouw. Koffie, whisky en sigaren.’

Ze lachte. ‘Dan verbaast het me dat u overleeft in het land van maté, Fernet-Branca en goedkope sigaretten.’

Hij leek niet goed te weten wat hij met haar lach moest aanvangen en concentreerde zich op het apparaat, waaruit stomende koffie in een kop met het adelaarslogo van de club sijpelde.

Ze bedankte hem en zonk even later weg in een van de chesterfields. De koffie was voortreffelijk, maar eerlijk gezegd viel de club haar tegen. In haar verbeelding kwamen op plaatsen als deze de groten der aarde bijeen om te debatteren over literatuur, politiek en filosofie, maar in werkelijkheid leek het meer op een opgewaardeerde turnzaal waar eenzame mannen naartoe vluchtten om ongestoord sigaren te roken en zich zorgeloos te laven aan veel te prijzige drank. Hier zaten meer fossielen bijeen dan in een natuurhistorisch museum.

Het was een kwestie van seconden voor haar aandacht weer afdwaalde naar de envelop. Hij bevatte niet meer dan een gekreukte zwart-witfoto met op de achterkant een bijgevoegde notitie.

Ik heb informatie over Zacharias Chetwyck.

Kom om 21 uur naar Avenida Santa Fe 1860.

Hoogachtend,

Alexandre Nicola

Mijmerend staaarde ze naar de aantrekkelijke man die ontspannen in de lens keek. Naast hem leunde iemand in een kapiteinsuniform tegen een scheepsreling. Op de achtergrond liep een steiger naar de tuinen van een adembenemend paleis.

Toen Sarah de foto in haar brievenbus vond, had ze aangenomen dat het om een zieke grap ging. De man op het schip was onmiskenbaar haar echtgenoot, maar minstens tien jaar ouder dan op de recentste foto die ze van hem bezat – tien jaar na zijn dodelijke auto-ongeluk. En hier poseerde hij op een luxejacht, vrolijk, gebruind en kernegezond.

Haar vingers trilden toen ze over zijn gezicht gleden. Zacharias – of Ziggy, zoals iedereen hem noemde – was aangekomen in zijn gezicht. Hij onderhield een keurige stoppelbaard en ook het litteken in zijn nek was haar onbekend. De herinneringen aan het fatale ongeluk sijpelden haar gedachten binnen: het verwrongen autoskelet, de glasscherf pulserend in Ziggy's nek en vooral haar machteloosheid.

Tergend traag kroop het uur voorbij. Toen een klok met twee adelaarshoofden eindelijk negen slagen de zaal instuurde, veerden de leden overeind en verlieten de club als een kudde goedgeklede gnoes.

Met een misnoegde blik op Sarah doofde de receptionist de lichten, waarop de ondergaande zon de boekenmuur met amberkleurig vuur schilderde. Pas nu iedereen weg was, ervaaarde ze de club zoals die bedoeld was: een oase van rust midden in een hectische miljoenenstad.

Toen Alexandre Nicola zijn toog had geboend, kwam hij bij haar in het salon zitten. Hij rook naar rook, anijs en munt. Ook merkte ze dat hij lichtjes hinkte. Zich bewust van haar starende blik stroopte de barman zijn broekspijp op en toonde haar zijn prothese. 'Een oud ongeluk', legde hij uit.

'Het spijt me.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Het went.'

Er viel een stilte, waarin hij zijn gast bestudeerde. 'Ik had verwacht dat u er ouder uit zou zien.'

‘Ik ben eenenvijftig.’

‘Zacharias vertelde me dat u twee jaar jonger was, dus dan moet hij nu drieënvijftig zijn’, rekende de koffiemaker uit.

Sarah kon haar ongeduld niet langer bedwingen. ‘Wie bent u eigenlijk? En wat weet u van Ziggy?’

Nicola haalde diep adem. ‘Als u wilt, vertel ik u het hele verhaal. Al vrees ik dat het oude wonden zal openrijten.’

‘Daarvoor is het al te laat.’

Hij knikte peinzend. ‘Daar heeft u vermoedelijk gelijk in.’

Ze schoof de zwart-witfoto naar hem toe. ‘Wanneer is die genomen?’

‘Even denken. Dat moet in 1968 zijn geweest.’

Zeventien jaar geleden, rekende Sarah snel. Tien jaar na hun ongeval in Zwitserland.

‘Vertel me alles’, zei ze beslist.

Nicola stond op en plukte een fles Macallan van ’61 uit de bar. ‘De ervaring leert dat men voor dit kaliber verhalen iets pittigers kan gebruiken dan koffie uit Ethiopië.’

© Manteau / Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en Geert Klaasen

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk maart 2023

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagillustratie: Wil Immink Design/iStock en Arcangel
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige
vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3960 2

D/2023/0034/18

NUR 330